

som her vilde foretrække, ogsaa paa Grund af Tidens Korthed, at der sammentraadte et Slags Fællesraad af Delegerede fra Kommunalbestyrelsen og fra Bestyrelsen for de Fattiges Kasse, samt, hvis der bestaar andre Velgjørenhedsforeninger i en Kommune, da ogsaa af Delegerede fra disse. Vi have tænkt os, at en saadan samlet Kommission efter Bestemmelse af Kommunalbestyrelsen, der jo skal bevilge Belpbet, vilde være hensigtsmæssig for Diemedet. Hvorledes man altsaa vil indrette disse, er os ikke magtpaaliggende, selv om det alene bliver Bestyrelserne for de Fattiges Kasser, der komme til at uddele Hjælpen, hvor de findes, altsaa i samtlige Kommuner udenfor Kjøbenhavn. Det er imidlertid ganske naturligt, at disse Bestyrelser, der efter Loven bestaa af 3 Mand, ville søge Samraad med Kommunalbestyrelserne, hos hvem de skulle have den fornødne Medvirkning angaaende Anvendelsen af den Hjælp, som Lovgivningens utvilsomt ikke negter kar: ydes paa anden Maade. Selv om man i Loven alene vilde holde sig til dem, kunde de neppe skade Lovens Hensigt. Naar Understøttelse er tænkt ydet til Saadanne, der ellers maatte antages at ville trænge til Understøttelse af Fattigvæsenet, er der sat en Grændse nedad, som er laant fra flere tidligere Loves Udtryk; jeg skal blandt dem nævne een bestemt, nemlig Loven af 15de Januar 1856. Det er selvfølgelig ikke saaledes at forstaa og har heller ikke været denne Lovs Mening, hverken efter dens Ordlyd eller Udførelse, at den ikke skulde gjælde dem, om hvem det kunde siges: Ja, Du er endnu ikke trængende i Dag eller i Morgen, og derfor behøver Du ingen Hjælp; Du har endnu nogle Klæder, Du kan sætte paa Assistentshuset og liggende. Det er ikke saaledes at forstaa, men saaledes, at Loven overhovedet kommer dem til Gode, hvis økonomiske Stilling er rystet ved den nuværende Trang, saaledes at det, for at opretholde baade deres økonomiske Eksistens og ogsaa deres moralske Mod til selvstændig Virksomhed, er nødvendigt at støtte dem. Saadanne Folk er det naturligt at betegne ved dette Udtryk. Det vil altid faae en lidt videre eller en lidt snevrere Fortolkning efter de Sindelag og Omstændigheder, der ere til Stede paa de forskjellige Steder hos alle Parter. Vi have troet, at der maatte sættes en vis Grændse nedad, og at denne Grændse lettere vilde kunne gaa igjennem, naar vi saaledes brugte en tidligere Lovs Udtryk. Naar Loven er bestemt som rent midlertidig, til kun at anvendes i Marts og April Maaned, saa er det naturligt, at den ogsaa paapeger som Grund den nuværende Arbejdsløshed og Vinterens Strengthed. Der gives altsaa i § 1 en fælles Bemyndigelse til familige Kommunalbestyrelser, saa at der, naar den første Paragraf har faaet Lovskraft, ikke vil være Noget paa Lovgivningens Omraade, som vil hindre nogen Kommunalbestyrelse i strag at træde i Virksomhed i det i Loven an-

tydede Diemed. — Naar § 2 omhandler, hvorledes Midlerne til Udgifterne skulle tilveiebringes, for saa vidt som Kommunalassisen skal dække dem — og midlertidig indrymmer jeg, at Kommunalassisen maa dække dem alle, thi der vil blive en Slags Afregning, inden Bestemmelsen i § 3 om Statshjælp kan komme til Anvendelse — nævnes der „Lilagsligning“, som er et usiagligt Udtryk for hvad vi i Reglen falde Extraligning. Jeg tror imidlertid, at hele denne Bestemmelse vil kunne udgaa, saafremt Regjeringen vil gaa ind paa Bestemmelsen om Optagelse af Laan af Statskassen, thi dersom denne Bestemmelse bliver staaende, antager jeg det for givet, at de Kommuner, der ikke have disponible Midler, ville foretrække midlertidig at optage Laan hos Statskassen i Stedet for at have den meget væsentlige Uleilighed, som de ellers maatte have med at affatte en Extraligning. Jeg antager derfor, at denne Bestemmelse gjerne kan bortfalde, og for saa vidt behøves der jo ikke nogen Andring, gaaende ud paa at ombytte „Lilagsligning“ med „Extraligning“. — § 3 er naturligvis Knudepunktet, og vil vel ogsaa ved denne Lovs Behandling, naar man ser hen til den høitærede Ministers Udtalelser ved Forespørgselen, være det vanskeligste Punkt at komme over. Forslagsstillerne erkjende, at der her i dette Forslag foreligger noget Nyt, nemlig et, saa vidt jeg veed, hidtil i Lovgivningen ikke anvendt Princip. Nu kunde jeg tænke mig, at man kunde sige som saa: Vi ville ikke ved denne Leilighed have dette nye Princip indført i Forbigaaende ved denne korte Forhandling i begge Rigsdagens Thing, som man maa antage, at det maa blive, hvis det er Hensigten fra alle Sider, at der skal komme Noget ud af Lovforslaget. Man kunde jo ogsaa sige: Principet ville vi ellers ikke modsætte os, naar man har Tid til nærmere at overveie Reglerne for en saadan Understøttelse, selv af en vedvarende Karakter. Jeg kunde imidlertid ogsaa tænke mig, at man kunde sige: Ja, i ekstraordinære Tilfælde kan man gaa ind paa Principets Anvendelse, hvorinod man maa modsætte sig dets Anvendelse som et vedvarende Princip (Ufbrydelse). Ja, der er jo ogsaa det Tredie tilbage, at man i intet Tilfælde vil anvende det; det er sandt. Naar imidlertid Forslagsstillerne sætte megen Pris paa, at det bliver anvendt i dette Tilfælde, da er det ikke blot af den ligefremme Grund, at det vil være en Slags regulerende Lettelse for forskellige Kommuner; men det er navnlig og mere væsentlig af den Grund, at Lovens Diemed snarere vil ske Fyldest, naar der saaledes fra Lovgivningsmagtens Side bliver tilbudt Kommunalbestyrelserne indtil Halvdelen af det Belpbet, som de selv maatte anvende efter Loven. Forslagsstillerne haabe vel, at naar Lovgivningsmagten vedtager en Lov selv uden denne Bestemmelse, er denne Akt fra Lovgivningsmagtens Side alvorlig ment som en Paamindelse, thi selv om Lovforslaget kun indeholder en Be-